

קבעין כן תחווון בהנחה

חברותא

הנה מה טוב חלקינו ומה נעים גורלינו להיות נמנה 'בהנחה' חברותא' הדוקים וקשרים להאי אילנא דחיי מאן מלכא רביה'ק זי"ע, אשר הדליק בקרב לב תלמידיו שלhalbת אש קודש הבוער ומתנוצץ בהם להיות ער בכל עידן ועידן למסור נפשם לכל דבר שבקדושה, ולקיים שם שמיים.

השפעתו של רביה'ק נטועים בנו עד היום זהה, ונכרים ביותר לא רק בשקרה פירצה בחומרת הדת, בגין שקרים נחתתיים, כשמנתחים מתרים, וכשורדים יהודים יראים ושלמים באה'ק ובdomah, רק בכל דבר מצוה ניכר ההתלהבות הבוערת אצל תלמידי רבינו הק' להיות ראש וראשון, הן לעמוד על המשמר לא לננות זיז כל שהוא מדרכי אבות, בגין בענייני חינוך הבנים והבנות לבתי נטות אחר מהלך ה'פיסכאלגיא' הנפוץ בעזה'ר בקרב מחנה החרדי, והן מה שנוגע להיות גודרי גדר ועמודים בפרץ, לבב תאזו להבה בכרם ד' מאש קוצים הבולטים, ועלינו תלמידים איש אל רעהו, רביה'ק זי"ע הנדרבים איש אל רעהו, להיות גודרי גדר ועמודים בפרץ, לבב תאזו להבה בכרם ד' מאש קוצים הدولקים מסביב, ולהיות מחוברים יהדיו בעזה אחת להחזיק את הדת בכח רבים. כי בהיות הטהורים מחוברים יהדיו ימצאו עצה וגבורה,

כל זמן שאנו דבוקים באילנא דחיי, ושםו של רביה'ק זי"ע שגר בפיו, אנו חיים וקיימים כדוגמת העלה אשר נשרה מן האילן, והעליה זהה לגילה מהעלים שעוד דבוקים ואסורים על האילן, באמירה להם ראו האיך שאני כבר חPsi מעבותות וכבלוי האילן הזה והנני הולך בשירות לבי. ענו לה העלים בחזרה, היום אתה צוחק מאתנו אבל בעבר כמה ימים נראה מה היי' עמר, שאתה כבר תהי' מעופש ויבש, ולנו עוד היי' חיים ולחולחות, כל זמן שאנו חנו מדובקים באילנא דחיי.

למרות זאת, מחתמת ונ סיונות הדור שרבו, עלינו לדעת שבפרק תבערה, אולת היא אם ילחם כל יחיד וייחיד בודד לעצמו באש האוכלת בתבטים הבוערים מיסוד עד צואר, כי אם על המצילים החובה להתלבך ע"י בה רבים הباءים בעזה ובקומה אחת, לגדור بعد האש לבב תאזו בתבטים הקרובים, ולהציג את התבטים אשר אחזה אש בפנת גג או באחד הזיזים הבולטים, ועלינו תלמידי וחסידי רביה'ק זי"ע הנדרבים איש אל רעהו, להיות גודרי גדר ועמודים בפרץ, לבב תאזו להבה בכרם ד' מאש קוצים הדולקים מסביב, ולהיות מחוברים יהדיו בעזה אחת להחזיק את הדת בכח רבים. כי בהיות הטהורים מחוברים יהדיו ימצאו עצה וגבורה,

חכמה ותבונה להגן על קנייהם הרוחניים ולשמור על הדבר הכה ערך ומשמעות לבולנו, אשר איש את רעהו יעוזרו ואיש אל אחיו יאמר חזק ונתחזק, להיות בעצה אחת ובלב אחד.

ומה נמלכו דברי המשל של החפש חיים כשאחד בקש מהבלן לשפור איזה ספל מים חמימים להחם את מים הקרים של המקווה, הוא ירד אל המקווה והנה המים קרים מאד, ובהדרש הבלן ממנו מודיע לא עשה בקשתו? ענה הלא עניר רואות כי שפכתי ושפכתי بما ספל מים. ואכן שף מים, אבל המים ששפך לא היו חמימים רק פושרים, לבן פועלו המים הקרים מהמקווה שיתקרו גם הנה.

והוא הדבר אשר דברנו מראש, שרביה'ק הדרlik בקרב לב תלמידיו של הבית אש קודש שבוער ומתנוצץ להיות ער בכל עידן ועидן, ועלינו להחם בזה את אחינו היהודים החמים, ולא להצטנן мало שאיןם אלא פושרים, שמנגנים גם את אחרים, ולהיות יהודים רותחים מהאש הקודש בהתחברים יחד עבג"ץ, ומלאכינו ב"ק מאן אדמור'ר שליט"א בראשינו בב"א.

עתיל קקב"ה לאצטט צופטינו
ככלחצונה ויענענו ככתהילת,
מ"מ עכ"ז יקי' קקב"ה עמו
ללוועה, לאצעה ציקנס לוילציס
צופטיס למיטיס לו זכתה
הכוי"ת כו' הלווע, צהלי
הלוועים הלאיים כל חפס

לגורלות ולענות צונות מזית
ומחוץ, ומקס יפלל למחולקת
רכות וועלומות על צח"ו יכול
לאיות מזח פילום כל קקהלה
חלילה וכו'.

(מכתג מלכיה'ק זי"ע לך ניל גלגולו –
ליגלות מליל'ע)

דבר בעתו

שיות צללהzon נפקינו מהמת גבולות העמיס, ה"ה לחתני סלכ נ"י למלאות מקומו, וו"ה להמקץ הזמן צלי קז וגובל לחיות צלע לכ ומונתיג, וגס כי כהמקץ הזמן הנה נעה לגורלות

תלויים אנו על הרועה הדולה
ומשקה את העדרים מן הבאר
ההוא, לאחד אותנו ולהדריך אותנו.
לאחוז ולילך בעקבותיו הקדושים.

וביויתר כהיום, אשר גבר האובי
ותבקע העיר, כשמחויז תשכל חרב
ה'טעלעפאנען' וה'בלעקבער'י
למণיהם, ומהדרים אימה חשיכה
של ה'אינטערנעם', המתגברים
מיום ליום ומכלים רעים וטובים
ל"ע, בעת שבנוינו ובנותינו נתונם
לסקנת רוחניות רח"ל, ובימי הר"ס
עולם אלו, אין להעלות על הדעת
שיהי אפשר לעמוד נגד הנסיוונות
הקשים והמרימים הללו בלי רב
ומנהיג.

ובע"ה נזכה שיעזין ויפרח כשותנה
גבולי הקדושה, ויעשו פרי לטובה,
لتפארת אבותינו ורבוה"ק זי"ע
עלtag"ץ ומילכינו בראשינו בב"א.

כען לחמי מולה ז"ל, ומחתה ה"צ
בעתים כאיס הילו כי הכליה
ಗודול להעמיל לאס גודל ה"צ
ילכיז מולה ומלהה להעמיל כתת
על תלה, ולגודול כען הפלגה
הගולגה, נטהלו הס כלהן כלוי
לועה, ותחי כי כי עוז בינוּהס
חכמי הтолה הילגה, המכ ליה כי
להם הכח וההיל כמו ללב הא"ל,
וליה כי לבליהם נסמעים וכו' .
ומזה נכח מומך הצבב צלה
תייחל צוס הקלה ביזלה כלוי
לב ומולה מולה, וכן הזיהיל ג"כ
קלוּץ זקיני מהטס סופל ז"ל חת
ההקלות דעה מזוה ט"כ.

(ספל חוט חמוץולץ)

משמש כדוגמה להנחת בני קהלו, שמרומים ומפאר אותם, ומשפיע רוח של קדושה וטהרה על כל אחד ואחד, ומעורר הלבבות להרים קרן התורה.

הרב הוא הקברניט הגדול אשר נושא על שכמו את סבל כל העניים הניצרים לקהלתינו, להורות דבר דין או הלכה. להמשכיהם על פתחו, ולצערם האברכים המבקשים הדרכה בהנחת ביתם וכו', ולעモוד על המשמר שבנוינו ובנותינו יתחנכו בדורך ישראלי סבא, ולא ישטו ע"י נסיונות שנות העולים ומתחדרים מימים ליום. הוא رب החובל שמנהל את אנית עדתו, מיצר בצרתן, ומשתף בשמחתן בעידן חדשא.

למרות שרביה"ק זי"ע כבר חפר לנו את הבארות אשר מימייו הטהורים אנו שותים עד היום זהה, אמנם

מה נהדר יהיה המראה הנדול בעת
שיתלבש קהילתינו ה' צורה
חديدة, שנזוכה כולנו יחד בע"ה
להכתר עליינו رب ואב"ד, מורה
דרך רואי והגון, איש אשר רוח בו,
להרביץ תורה ויר"ש ולהנиг
קהילתינו, קהלה נאה וחסודה, ע"י
כוח תורתו ותבונתו, להורות לנו
את הדרך אשר נ└ך בה ואת
המעשה אשר יעשנו.

והיו ענייניך רואות את מורייך. עצם הופעתו בתוך קהל עדתו, כבר דורך ומקש מאטם, ומעלה אותם לתוך מהচיתו הנعلاה של מהלך החיים שיש בהם יראת שמים. כמו"כ מעמדו בבי מדרשה, חודר מהודו רשיימת 'מורא מקדש', ובהיכלו قولו אומר כבוד. הוא

דבר בעתו

ומגמתס הוּא להנהייג הָת יְצַרְלָאֵל
כלוֹן הַכּוֹבֶד, וְהִינֵּס עוֹזִים
אַלְמָה לְכוֹן הַכּוֹבֶד וְהִינֵּס
מוֹצְפָעִים מְקוּסָס לְכָר זָלְתוֹ,
וְהַכְּלִי נְמֻקּוֹלוֹ וְזָוְלְצֹוֹ קָוִי
הַקְּבָד הַגְּרוּעָה יְצַרְלָאֵל.

(לכדי יוחל כו"ל תזק"ה)
המנס הלייכול מהווים כיס
להעAMIL לאס היל ציהי' מוכן
ופניו בכל הזמןים לכל המקרים
תולת ל' ימלה מוכן לך בכל
עת, והלייכול עוזים לזה
פלנטטו כליווח וכצול גROL וגו'.

(חת"ם זו"ת חו"מ סי' קמ"ל)